

lisere, skal jeg oplyse, at den kortere Form findes i italiensk, fransk, spansk og portugisisk, den længere — saavidt jeg veed — alene i Tysk; men det synes, at den har smittet Dansk. I Svensk findes endnu begge Former, ligeledes paa Engelsk. Det var kun disse korte Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre.

Alcin: Det er ikke min Hensigt at udtale mig videre angaaende det brændende Spørgsmaal, om man skal sige signalere eller signalisere. Jeg maa tilstaa, at jeg hidtil har troet, at „signaler“ var fransk, „signalisere“ dansk, men jeg lægger ikke saa overdreven Vægt paa, om man bruger det ene eller det andet Udtryk. Efter min Mening kunde man have undgaaet enhver Strid, ved blot at tale om Signalredskaber hvilket forekommer mig havde været tilstrækkeligt.

Derimod kan jeg ikke Andet, navnlig efter den Anledning, der dertil er givet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), end sige nogle Ord om den nye Paragraf, som er bleven tilføjet i det andet Thing. Hvorvidt det egentlig er naturligt at optage en Bestemmelse om Forholdsregler i Tilfælde af Skibes Sammenstød i en Lov, der væsentlig handler om Dag- og Nat signaler for danske Skibe i Havsnød, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Jeg erkjender naturligvis, at for saavidt det kan siges at have stor praktisk Interesse at faae givet Lovbestemmelser paa dette Omraade, vilde det være libet tiltalende at afholde sig fra at træffe nyttige Bestemmelser af deslige mere formelle Hensyn som dem, jeg hentydede til. Hvad nu den nye § 2 angaar, er der blevet udtalt i det andet Thing, at man har fundet sig foranlediget til at tage Hensyn til, hvad der var foreslaaet i det Udkast til en skandinavisk Sølovgivning, der er udarbejdet af Delegerede fra de tre skandinaviske Lande. Det forekommer mig, at det havde været naturligt, om det var blevet udtrykkelig udtalt i det andet Things Udvalgsbetænkning eller i alt Fald i Thinget, at den Paragraf, som man har sat ind i Lovforslaget, var ganske stemmende i Realiteten med, hvad der indeholdes i den skandinaviske Sølovskommissions Arbejde. Naar man optager en saadan Bestemmelse fra en Kommissions Arbejder, synes det mig at have været rigtigt, udtrykkelig at sige, at det var denne Kommissions Arbejde, og at det forsaavidt ikke var noget Arbejde, der var udført i det andet Thing. Jeg vilde selvfølgelig aldeles ikke have fundet Anledning til at fremdrage dette Etikettmoment,

dersom Taleren alene havde været om en dansk Kommission, men da der er Tale om en fælles skandinavisk Kommission, synes det mig, det havde været rigtigt, om man havde gjort denne Bemærkning. Jeg finder, at der var saa meget mere Anledning til, ved denne Leilighed at iagttage, hvad jeg kalder, et naturligt Etikettehensyn, som det vel ikke er ubekjendt, i alt Fald for flere ærede Medlemmer, særlig for Ministeriet, at denne Sag netop for Tiden er under Forhandling og Drøftelse i Sverige, og at det Lovforslag, hvorefter der er Tale, netop i denne Tid bliver foredraget for Høiesteret i Sverige, der jo efter den bestaaende Forsatnings Regler skal afgive sin Betænkning over ethvert Lovarbejde, som har Indflydelse paa de almindelige borgerlige Rettigheder. Naar saa er, forekommer det mig, at man skal behandle denne Sag med nogen Varsomhed. I Realiteten er Lovforslagets § 2 som sagt ganske overensstemmende med den skandinaviske Sølovskommissions Forslag. Man vil kunne gjenfinde Indholdet i det nævnte Udkasts § 224 og i § 294. Den sidste Paragraf har den Straffebestemmelse, som er tilføjet i Slutningen af andet Stykke i § 2. Jeg maa nu tilstaa, at det har forundret mig Noget, at man, naar man nu vilde optage denne Del af den skandinaviske Sølovskommissions Forslag, da har gjort nogle Ændringer deri, som forekommer mig at være uden al væsentlig Betydning. Det kan næppe anses for hensigtsmæssigt, forekommer det mig, hvis man i sin Tid, naar Søloven kommer til at foreligge — og jeg lever da i det Haab, at det skal ske — vil give sig til at foretage den Slags Ændringer, som man nu for Dieblittet har gjort i Landstinget, hvad denne Affattelse af § 2 angaar. Men det vilde heller ikke, forekommer det mig, være heldigt, om man saa Nar efter, at Lovgivningsmagten har vedtaget Paragrafen i den nu foreliggende Stikkelse, skulde vedtage en tilsvarende Paragraf i Søloven, som paa disse i og for sig ganske uvæsentlige Punkter afveg fra, hvad man nu staar i Begreb med at vedtage i Nar. Jeg kan ikke indse, hvad der har bevæget det høie Landsting til at foretage de Stilrettelser — thi Andet er det ikke — som man har gjort i § 2. Vilde man tage den skandinaviske Sølovskommissions Arbejde paa dette Punkt, forekommer det mig, at man skulde have taget det uforandret, naar man i Realiteten i alt Væsentligt var enig deri. Selve Stilrettelserne ere desuden af høist omvisteligt Værd. Jeg skal først overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gøre den Bemærkning, at jeg kan